

מחודדים

ת"ר ושנתם שיהיו זברי תורה מחודדים בפ"ך (קידושין 5).

סיכומי דף היומי
 מערכת: 073-249-0403
 sikumhadaf12@gmail.com

לע"נ
הגה"ח ר' פינחס רוזנבוים זצ"ל
גלב"ע כ"ד ניסן תשע"ז

גליון
251

גליון זה הוקדש

לעילוי נשמת הבה"ח אברהם בנימין בינוש כץ ז"ל בן יבלחט"א הגה"ח ר' ישראל אריה הי"ו
גלב"ע י"ב אב תשס"ו הונצח ע"י אחיו שיחיו
ת.נ.צ.ב.ה.

קשה סילוקם של צדיקים כשריפת בית אלוקינו יחד עם כל בית ישראל מבכים אנו על פטירת

גאב"ד ירושלים רבי יצחק טוביה וויס צוק"ל אשר נסתלק מאתנו בליל שב"ק בחודש אשר בו לקינו פעמיים ב' אב תשפ"ב

אלא מדובר - א. שהוציא לצידי רשות הרבים - וכרבי אליעזר שלעניין שבת הם כרשות הרבים, ואפילו הכי הוא מקום קנין, כיון שלא שכיח שם רבים (אבל לחכמים אינם כרשות הרבים, וקונה הגניבה, אך אין מתחייב משום שבת).

לרב אשי: שצירף ידו למטה משלש וקיבלה, שידו של אדם חשובה כארבע על ארבע לענין שבת ולכן חשוב מקום גם לענין גניבה.

לרבינא: אפילו הוציאה לרשות הרבים קונה הגניבה.

כתובות דף ל"ב . יום א' פרשת ואתחנן
צום נדחה י' אב תשפ"ב

דף ל"ב - ע"א

מה ששינינו במשנה שחייב קנס גם באונס חייבי כריתות, אף שחייבי כריתות לוקים אם התרו בהם, ואין לוקים ומשלמים,

לעולא - כל שיש חיוב ממון ומלקות, משלם ואינו לוקה, ומה ששינינו שהבא על אחותו לוקה, היינו באופן שאין חיוב ממון, כגון בבוגרת שאין תשלומי קנס, ומפותה שאין לה צער, ושוטה שאין לה בושת ופגם, או ביתומה אפילו בנערה ומפותה שמוחלת הקנס.

לרבי יוחנן - אם התרו בו לוקה ואינו משלם, ומה ששינינו במשנה שמשלם היינו כשלא התרו בו.

דף ל"ב - ע"ב

מקורו של עולא שהאונס נערה מחייבי כריתות משלם ואינו לוקה ולא להיפך - דורש גזירה שוה 'תחת' מ'תחת' האמור בחובל בחבירו, שמשלם ואינו לוקה על לאו ד'לא יוסיף', אבל במה מצינו אי אפשר ללמוד מחובל בחבירו, שאם ממון חמור - שאני חובל בחבירו שחמור שמשלם חמישה דברים, ואם ממון קל - שאני חובל בחבירו שהותר מכללו בבית דין. ואי אפשר ללמוד במה מצינו מעדים זוממים שמשלמים ואינם לוקים, שאם ממון חמור - שאני זוממים שחמורים שנענשים בלי התראה, ואם ממון קל - שאני זוממים שלא עשו מעשה.

מקורו של רבי יוחנן שהאונס נערה מחייבי כריתות והתרו בו לוקה ואינו משלם ולא להיפך: שנאמר 'כדי רשעתו' - משום רשעה אחת אתה מחייבו, ואי

כתובות דף ל"א . יום שב"ק פרשת דברים חז"ל ט' אב תשפ"ב

דף ל"א - ע"א

הזורק חץ ארבע אמות ברשות הרבים, וקרע בגדי חבירו בהליכתו - פטור, שהמלאכה התחילה משעה שעקר החץ, שעקירה צורך הנחה היא.

הגונב חלב של חבירו ואכל - חייב, שכבר נתחייב בממון משעת הגבהת החלב, ואינו דומה לזריקת חץ בשבת, שרק שם אי אפשר להנחה בלי עקירה, אבל בזה אין ההגבהה צורך אכילה, שהיה יכול להתכופף למטה משלש ולאכול, או משום שבחץ כיון שזרקו אין בידו להחזירו, מה שאין כך בגניבה יכול להחזיר קודם שיאכל. ונפק"מ בין הטעמים - במעביר סכין ברשות הרבים וקרע בגדים בהליכתו, שאי אפשר להנחה בלי עקירה, אך אפשר להחזירו.

המפנה חפצים מזווית לזווית בשבת, ונמלך עליהם והוציאם - פטור, שלא היה עקירה משעה ראשונה על מנת להוציא.

הגונב כיס בשבת והגביה ברשות הבעלים, והוציא לרשות הרבים - אם לא עמד לפוש, אף שעמד לכתף, כיון שדרכו בכך לא נתבטל עקירתו, ופטור מתשלומים, שמשעה שהגביהו התחילה המלאכה. אבל אם קודם שהוציאו עמד לפוש - חייב, שאין חיוב שבת בא לו בעקירתו הראשונה. ולבן עזאי הסובר מהלך כעומד - אפילו לא עמד פטור.

דף ל"א - ע"ב

הגונב כיס בשבת והיה מגרר ברשות הבעלים ולא הגביה, והוציא - פטור מתשלומים, שחיוב ממון ומיתה באים כאחת, ודווקא בכיס גדול או בינוני שדרך הוצאה בכך, אבל כיס קטן, כיון שאין דרך הוצאה בכך פטור מחיוב מיתה וחייב בתשלומים.

אופן שמגרר גניבה ומוציא קונה הגניבה יחד עם איסור הוצאה בשבת: לרב אחא: אם הוציא לרשות הרבים - חייב משום שבת, אך לא קנאה, שמשכיכה אינה קונה לא ברשות הבעלים ולא ברשות הרבים. הוציאה לרשות היחיד - חייב משום גניבה ולא משום שבת.

אתה מחייבו משום שתי רשעיות, ונסמך לו 'ארבעים יכנו', ומה שחובל בחבירו ועדים זוממים משלמים ואין לוקים משום שבפירוש רבתה תורה שהם בתשלומים, בזוממים - מיתור 'יד' והיינו ממון שניתן מיד ליד, ובחובל בחבירו - מיתור 'כן ינתן בו' והיינו ממון שיש בו נתינה.

הכהו הכאה שאין בה שוה פרוטה והתרו בו - לוקה, כיון שאין בו תשלומים.

כתובות דף ל"ג. יום ב' פרשת ואתחנן י"א אב תשפ"ב

דף ל"ג - ע"א

לעולא שסובר שבמקום שחייב מלקות וממון משלם ואין לוקה, לא נתבטל עונש המלקות של לאו של אחותו - שמתקיים בבוגרת שאינו משלם קנס, ולא של 'לא יוסיף' בחובל בחבירו - מתקיים בחבלה פחות משוה פרוטה, ולא של 'לא תענה' (שנאמר מלקות בפסוק 'והיה אם בן הכות הרשע') - מתקיים בעדים זוממים שמעידים על כהן שהוא בן גרושה וחלוצה.

רבי יוחנן אינו סובר כעולא שהפסוק 'תחת אשר ענה' נדרש לגזירה שוה שמשלם ואין לוקה - שדורש מכך שמלבד הקנס יש גם חיוב בושט ופגם, ועולא לומד חיובים אלו מהפסוק 'ונתן האיש השוכב עמה לאבי הנערה חמשים כסף', יתור 'השוכב עמה' נדרש - הנאת שכיבה חמשים, מכלל שיש גם חיוב בושט ופגם.

עדים זוממים משלמים ואינם לוקים -

לרבי אלעזר, משום שאי אפשר להתרות בהם, שאם נתרה אותם מיד לפני הגדת עדות - לא יעידו אפילו עדות אמת, שיאמרו חשודים אנו בעיני בית דין ומה לנו לצרה הזאת, ואם נתרה אותם יום אחד או שעה אחת קודם לכן - יאמרו ששכחו ההתראה בשעת העדות. והאמוראים דחו שאפשר להתרות תוך כדי דיבור אחר הגדת עדות, שאם הם משקרים יחזרו בהם, וכן אפשר להתרות יום או שעה קודם לכן, ולהזכיר ההתראה בדרך רמז סמוך לעדות.

לאביי - אינם צריכים התראה, שצריך 'כאשר זמם לעשות לאחיו' והם רצו להרוג בלי התראה, וגם זוממים בבן גרושה וחלוצה אינם צריכים התראה, הגם שאין המלקות מ'כאשר זמם' אלא משום 'לא תענה', משום שנאמר 'משפט אחד יהיה לכם' - משפט השווה לכולכם, ורוב זוממים אינם בני התראה, ומה שאין לוקים עדים זוממים הוא משום שבפירוש רבתה תורה שמשלמים ואינם לוקים (כנ"ל דף ל"ב):

חובל בחבירו משלם ואינו לוקה, לרב שישא בריה דרב אידי - שנאמר 'אם לא יהיה אסון ענש יענש' והיינו דמי ולדות, הרי שמשלם ואינו לוקה אף שהתרו בו למיתה, שנאמר 'אם יהיה אסון ונתת נפש תחת נפש', ומותרה למיתה החמורה מותרה למלקות הקל - שיש בו קצבה. לרב אשי - מותרה לדבר חמור אינו מותרה לדבר הקל.

דף ל"ג - ע"ב

אלמלי הלקו את חנניה מישראל ועזריה היו משתחוים לצלם, לרב שישא בריה דרב אידי - שהכאה שאין לה קצבה חמורה ממיתה,

לרב אשי - כל מלקות חמור ממיתה.

חובל בחבירו משלם ממון ואינו לוקה, לרב יעקב מנהר פקוד בשם רבא - שנאמר 'אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו ונקה המכה... ורפא ירפא', הכהו ולא מת חובשים אותו בבית האסורים, אם מת - לא נקה ממיתה, לא מת - נקה ממיתה וחייב בתשלומים, ואף שהתרו בו למיתה, וסובר שמותרה לדבר חמור מותרה לדבר הקל. לרב מרי - אין ראייה, שאפשר שהפסוק עוסק בהורג בשוגג, ונקה היינו מגלות.

לריש לקיש מה ששנינו שחייב קנס בבא על חייבי כריתות, אף ששנינו במסכת מכות שהם לוקים, ומאידיך שנינו בסיפא שהבא על בתו פטור מקנס משום שחייב מיתה - משנתנו רבי מאיר היא, הסובר שלוקה ומשלם, שלא השם המביא למלקות מביאו לידי תשלומים, אך החייב מיתה אינו מת ומשלם.

גנב שור או שה וטבחו על ידי שליח - חייב הגנב ארבעה וחמשה, אף שבכל מקום אין שליח לדבר עבירה. והמקור: לרבא - שנאמר 'וטבחו או מכרו', מה מכירה אי אפשר אלא על ידי אחר וחייב, אף טביחה כך. לדבי רבי ישמעאל - שנאמר 'וטבחו או מכרו', 'או' לרבות השליח. לדבי חזקיה - 'תחת' לרבות השליח.

כל שאילו הוא עצמו אינו חייב אי אפשר לומר שיהא חייב על ידי שליח, גם לולי הדין שאין שליח לדבר עבירה, ואף על פי כן גנב ששלח שליח לטבוח לו בשבת חייב, אף שאילו טבחו בעצמו פטור - שבאמת בר חיובא הוא, ופטור מתשלומים רק משום קם ליה בדרבה מיניה.

כתובות דף ל"ד. יום ג' פרשת ואתחנן י"ב אב תשפ"ב

יום זה הוקדש לעילוי נשמת

הבה"ח אברהם בנימין בינוש ז"ל ב"ר יבדלחט"א
הגה"ח ישראל אריה הי"ו
נלב"ע י"ב אב תשס"ו

דף ל"ד - ע"א

הטובח גניבה בשחיטה שאינה ראויה לאכילה - פטור לרבי שמעון, שסובר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה.

השוחט בשבת וביום הכיפורים -

לחכמים שחיטתו כשרה, וחייב עליה ארבעה וחמשה. לרבי שמעון ששחיטה שאינה ראויה לאו שמה שחיטה - לסוברים שמעשה שבת אסור באכילה מדאורייתא אינה שחיטה.

המבשל בשבת:

לרבי מאיר - בשוגג יאכל אפילו בו ביום, במזיד לא יאכל הוא לעולם, ואחרים אוכלים.

לרבי יהודה - בשוגג יאכל הוא למוצאי שבת, ולא בו ביום שקנסו שוגג אטו מזיד, במזיד לא יאכל עולמית, ורק אחרים מותרים (במוצ"ש).

לרבי יוחנן הסנדלר - בשוגג רק אחרים יאכלו במוצאי שבת, במזיד לא יאכלו גם אחרים עולמית, אבל נותנו או מוכרו לעכו"ם.

ממזון - לרב דימי לפי רבי יוחנן חייב לשלם, ולריש לקיש פטור.

לתנא דבי חזקיה ורב אבין - גם רבי יוחנן מודה שפטור, שנאמר 'מכה בהמה ישלמנה ומכה אדם יומת', הוקש מכה אדם למכה בהמה, מה מכה בהמה חייב ממזון בכל אופן - בשוגג, במזיד, אם מתכוין, אם אינו מתכוין, דרך ירידה, דרך עליה, שאדם מועד לעולם, אף מכה אדם פטור ממזון בכל אופן.

עבר בשוגג על איסור שיש בו חיוב מלקות יחד עם חיוב ממזון - לרבי יוחנן חייב ממזון, שחייבי מלקות לא הוקשו למכה בהמה,

לריש לקיש פטור, שבפירוש ריבתה תורה חייבי מלקות כחייבי מיתות,

לאבבי - מגזירה שוה 'רשע' 'רשע', לרבא - גם חייבי מלקות הוקשו למכה בהמה, שנאמר בסמוך 'איש כי יתן מום בעמיתו כאשר עשה כן יעשה לו' והיינו מלקות.

'איש כי יתן מום בעמיתו כאשר עשה כן יעשה לו' מיותר הוא, שכדי לחייבו ממזון שמענו מ'כן יתן בו', ותנהו ענין לאופן שאין חייב ממזון על החבלה אלא מלקות, ולהקיש למכה בהמה שלא תחלוק בחיוב מלקות, ולעולם פטור ממזון גם אם קרע שיראים בשעת החבלה.

דף ל"ה - ע"ב

'מכה בהמה ישלמנה' דורשים ממנו למכה אדם לפוטרו ממזון בכל אופן כשם שמכה בהמה חייב בכל אופן, ואין מפרשים שהפסוק עוסק בשבת, וחייב בתשלומים משום שמדובר בשוגג, ונשמע מכך שחייבי מיתות שוגגים חייבים לשלם - שבהכרח מדובר בחול, שהרי האמור בהמשך 'ומכה אדם יומת' בהכרח עוסק במזיד שהתרו בו, שאם לא כן אינו מת.

רבה הסובר בדעת רבי מאיר שתשלומי קנס חידוש הם, ומשלם אפילו אם מתחייב מיתה על אותו מעשה, כדעת מי מעמיד המשנה:

לא כרבי מאיר - שהרי שנינו בסיפא שהבא על בתו פטור, ולרבה גם בחייבי מיתות סובר רבי מאיר שמשלמים קנס (ולא כריש לקיש בדעת רבי מאיר, שרק לוקה ומשלם ולא מת ומשלם). לא כרבי נחוניא בן הקנה הסובר קם ליה בדרכה מיניה בחייבי כריתות - שהמשנה מחייבת קנס בחייבי כריתות.

לא כרבי יצחק הסובר שאין חייבי כריתות לוקים ולכן משלם קנס - שהרי הבא על המזרת לוקה ושנינו שמשלם. ובהכרח מתרץ כרבי יוחנן, שהמשנה עוסקת בלי התרו בו למלקות, והמשנה במסכת מכות שמחייבת מלקות במזרת עוסקת בהתרו בו.

כתובות דף ל"ז . יום ה' פרשת ואתחנן

י"ד אב תשפ"ב

דף ל"ז - ע"א

קנס אונס ומפתה בעריות -

לרבי שמעון בן מנסיא אפילו חייבי לאווים אין להם קנס, שנאמר 'ולו תהיה לאשה' - אשה הראויה לקיימה. לשמעון התימני חייבי כריתות ומיתות בית דין אין להם קנס, ש'ולו תהיה לאשה' היינו שקידושין תופסים בהם,

מעשה שבת לרבי יוחנן הסנדלר במזיד אסור באכילה מדאורייתא - שנאמר 'ושמרתם את השבת, כי קודש היא לכם, מחלליה מות יומת', כקודש שאסור באכילה. ומותר בהנאה, שנאמר 'לכם' - לכם יהא, ודווקא במזיד, שנאמר 'מות יומת' והיינו במזיד.

לחכמים אסור רק מדרבנן, שנאמר 'היא קודש' - היא קודש ואין מעשיה קודש.

לחכמים שמעשה שבת אסור רק מדרבנן - שחט הגניבה בשבת ע"י אחר חייב ארבעה וחמשה, ששחיטה ראויה היא מדאורייתא.

טבח הגניבה לשם עבודה זרה - אינו חייב ארבעה וחמשה, שאין חיוב ארבעה וחמשה אלא בגמר זביחה שאז הוי טביחה, ונאסר בהנאה קודם כששחט סימן אחד. אך אם אמר שאינו עובד עבודה זרה אלא בגמר זביחה - חייב ארבעה וחמשה, ודווקא שטבחו בשליח, אבל אם שחט בעצמו פטור, קם ליה בדרכה מיניה.

גנב שטבח שור הנסקל - אינו חייב ארבעה וחמשה, שאסור בהנאה. ואם הזיק בבית השומר ונגמר דינו בבית השומר - לרבי יעקב אם החזירו השומר מוחזר, ולכן אם גנבו גנב ממנו וטבחו חייב ארבעה וחמשה לפי שיטת רבי שמעון הסובר דבר הגורם לממון כממון.

דף ל"ד - ע"ב

גנב הטובח בשבת -

לריש לקיש פטור מחיוב ארבעה וחמשה גם לרבי מאיר שסובר לוקה ומשלם, שגם לשיטתו אינו מת ומשלם, לרבה חייב ארבעה וחמשה, שקנס חידוש הוא ואף שמת חייב לשלם.

גנב וטבח בשבת או במחתרת - פטור מקנס גם לרבה הסובר שלא נאמר קם ליה בדרכה מיניה בחיוב קנס, כיון שחיוב הקרן בא לו על ידי איסור שבת, ואם אין חייב על הגניבה אינו חייב על טביחה ומכירה.

היתה לו פרה שאולה וטבחה בשבת - פטור מחיוב ארבעה וחמישה, שבשעה שטבחה גזלה, ומיתה וממון הקרן באים כאחת, ואף שבשעת משיכה נתחייב במזונותיה לא נתחייב באונסיה, וי"א שנתחייב באונסיה משעת משיכה ולכן חייב לשלם הקרן, ולרבה יש גם חוב ארבעה וחמישה שבקנס אין קם ליה בדרכה מיניה.

יורשים שהניח להם אביהם פרה שאולה - משתמשים בה כל ימי שאילה. מתה - אינם חייבים באונסים, שהם לא שאלו. טבחו ואכלו - משלמים דמי בשר בזול, הניח להם אביהם קרקעות - חייבים בכל, שהאב פשע במה שלא הגיד להם שאינה שלו, וי"א שכן הדין גם אם מתה תחת ידם, שנשתעבד הנכסים מחיים בשעת שאלה.

רבי יוחנן המעמיד המשנה המחייב קנס בחייבי כריתות בלי שהתרו בו, לא רצה לתרץ כריש לקיש שהמשנה כרבי מאיר הסובר שלוקה ומשלם - משום שהעדיף להעמידה כחכמים. ריש לקיש לא תירץ כרבי יוחנן - שסובר שאם כשהתרו בו אינו משלם, גם כשלא התרו בו פטור, כיון שיש בחטא צד מלקות.

כתובות דף ל"ה . יום ד' פרשת ואתחנן

י"ג אב תשפ"ב

דף ל"ה - ע"א

עבר בשוגג על איסור שיש בו מיתה יחד עם חיוב

לעילוי נשמת אבינו מו"ר הגה"ח רבי פינחס ב"ר בנימין
ביינש זצ"ל

דף ל"ז - ע"א

הגיורת שנתגיירה וראתה דם בו ביום - לרבי יהודה די אם תטמא טהרות משעת ראייה ואילך, שאי אפשר לטמא מדרבנן למפרע כל הזמן של מעת לעת כבנות ישראל, שהרי דם עכו"ם כדם בהמה, וכיון שאי אפשר לטמאות מעת לעת לא גזרו מפקידה לפקידה, לרבי יוסי - מטמאה למפרע משעת גירות.

הגיורת והשבוייה והשפחה שנתגירו ושנפדו ונשתחררו - לרבי יהודה צריכות להמתין שלשה חדשים, [ובשבוייה מדובר כשראוה שנבעלה, שבלי זאת סובר רבי יהודה שעומדת בקדושתה ולא נבעלה].

ולרבי יוסי מותרות להינשא מיד, וטעמו: בתחילה אמר רבה משום שמשמשת במוך, ולמסקנא - משום שמתהפכת.

אנוסה ומפותה - לרבי יוסי אינה צריכה להמתין שלשה חודשי הבחנה, משום שמתהפכת.

לרבי יהודה צריכה להמתין, שחוששים שמא לא נתהפכה יפה יפה.

'ולא יהיה אסון ענש יענש' - הא יהיה אסון לא יענש, שקם ליה בדרכה מיניה במיתה וממון. 'כדי רשעתו' - משום רשעה אחת אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו שתי רשעות, שקם ליה בדרכה מיניה במלקות וממון. ונצרכו שניהם - שאילו נכתב רק במיתה וממון היינו אומרים משום שעונש מיתה חמור, ואם רק במלקות - משום שלא עבר עבירה חמורה, ודי לעונשו עונש אחד.

לרבי מאיר שלוקה ומשלם נדרש הפסוק 'כדי רשעתו' שבמיתה ומלקות קם ליה בדרכה מיניה, ואין ללמדו ממיתה וממון - שאחד בגופו ואחד בממונו, אבל מיתה ומלקות ששניהם בגופו היינו אומרים שנענש בשניהם, שמיתה ארוכה היא, ואילו נכתב רק מיתה ומלקות - היינו אומרים שדווקא כששניהם בגופו אומרים קם ליה בדרכה מיניה, ולא במיתה וממון שאחד בגופו ואחד בממונו.

דף ל"ז - ע"ב

'לא תקחו כופר לנפש רוצח' - שלא יפדה הרוצח את עצמו בממון ויפטר מן המיתה, והוצרך לכתוב גם 'לא תקחו כופר לנוס אל עיר מקלטו' - שלא יפדה הרוצח את עצמו בממון ויפטר, שאם נכתב רק במזיד היינו אומרים משום שחמור איסורו, ואם נכתב רק בשוגג היינו אומרים שבמזיד שיש איבוד נשמה ניקח ממנו ממון ונקיים נפש מישראל.

'ולארץ לא יכופר לדם אשר שופך בה כי אם בדם שופכו' - אם נערפה עגלה ולאחר כך נמצא ההורג הרי הוא נהרג.

'ואתה תבער דם הנקי מקרבך' - החייבים מיתת סייף נהרגים מן הצוואר, שהוקשו שופכי דמים לעגלה ערופה שנערפת מן הצוואר, אמנם אין לומדים משם להמיתו בקופיץ ומול עורף כעגלה ערופה, שנאמר 'ואהבת לרעך כמוך' - ברור לו מיתה יפה.

'כל חרם אשר יחרם מן האדם לא יפדה' - היוצא ליהרג ואמר אחד ערכו עלי, לא אמר כלום, ואם אמר כן קודם גמר דין - נותן דמי ערכו, שנאמר 'מן האדם' ולא כל אדם, ולרבי חנינא בן עקביא אף אחר שנגמר דינו נותן דמי ערכו, שבערכים נותנים לפי ערך ולא לפי דמיו, (ולהלן דף ל"ח. יתבאר איך דרש הפסוק 'כל חרם').

אבל חייבי לאוים יש להם קנס. (ולתנא דמתניתין יש קנס אפילו אם אין קידושין תופסים בהם). ובשניות מדברי סופרים לכולי עלמא יש קנס, שמדאורייתא אפשר לקיים 'ולא תהיה לאשה'.

הממאנת אין לה קנס ופיתוי - שאינה בחזקת בתולה, הואיל ונישאת.

עד אימתי הבת ממאנת - לרבי מאיר עד שתביא שתי שערות, ואחר כך אינה ממאנת אפילו לא בעלה לאחר מכן, לרבי יהודה גם נערה ממאנת עד שיהיו לה שתי שערות שוכבות, ויראה כרבה השחור על הלבן.

איילונית - לרבי מאיר הסובר שקטנה אין לה קנס גם לא אין קנס ופיתוי, שיוצאת מקטנותה לבגר,

לחכמים שיש קנס לקטנה גם לא יש קנס, ולכולי עלמא יש לה טענת בתולים להפסידה כתובתה אף בשהכיר בה.

מוכת עץ - אין לה טענת בתולים.

החרשת והשוטה - לרבן גמליאל אין לה טענת בתולים להפסידה כתובתה, שאם היתה פקחת היתה נאמנת לומר משארסתני נאנסתי, וטוענים לה זאת משום 'פתח פיך לאלם',

לרבי יהושע יש לה טענת בתולים, שגם אילו הייתה פיקחת אינה נאמנת לומר משארסתני נאנסתי.

סומא - לחכמים יש לה טענת בתולים,

לסומכוס בשם רבי מאיר אין לה, שאם נחבטת אינה מראה לאמה, וכנסה בחזקת שנחבטת. הבוגרת יש לה טענת בתולים, אך דווקא טענת דמים, אבל אינו יכול לטעון פתח פתוח מצאתי, שמשבגרה אין רחמה צר כבתחילה.

דף ל"ז - ע"ב

מי שיצא עליה קול בילדותה שזינתה - אין חוששים לקול, ומותרת לכהונה, ויש לה קנס ופיתוי, אבל אם באו שני עדים ואמרו שתבעתם לאיסור והפקירה עצמה ולא שמענו לה - אין לה קנס ופיתוי, שתולים שחזרה אחר זנות ומצאה, שפרוצים שכיחים.

שטר שיצא עליו שם זיוף - השטר כשר, אבל אם באו שני עדים שביקש מהם לזייף שטר חוששים שהתלמד בעצמו לזייף כתב ידי עדים והשטר מזויף.

משנה. הבא על הגיורת, השבוייה, השפחה שנפדו ושנתגירו ושנשתחררו יתירות על בנות שלש שנים ויום אחד - אין להם קנס, לרבי יהודה שבוייה שנפדית הרי היא בקדושתה.

הבא על בתו, בת בתו, בת בנו, בת אשתו, בת בנה, בת בתה - אין להם קנס, מפני שמתחייב בנפשו, ואין משלם ממון, שנאמר 'ואם לא יהיה אסון עונש יענש' - הא יהיה אסון לא יענש. (ולרבה בדף ל"ד: ל"ה: רבי מאיר חולק וסובר שבקנס לא אומרים קם ליה בדרכה מיניה).

לרבי דוסא שבוייה בת כהן אוכלת בתרומה, ואין מחזיקים אותה בחזקת בעולה, לרבי יוחנן היינו כשיטת רבי יהודה, לרבה - שמא רבי יהודה סובר כן רק לענין קנס, שלא היא חוטא נשכר, וכן לענין כתובה סובר שהיא מאתיים, כדי שלא ימנעו מלישא אותה, אבל לענין תרומה מחמיר. וכן שמא רבי דוסא סובר כן רק לתרומה דרבנן, אבל לא להוציא ממון.

הפודה את השבוייה ומעיד בה - מותר לישא אותה, שאילו נבעלה לא היה נותן עבורה ממון, לא פדה ומעיד שלא נבעלה - לא ישאנה, שמא עיניו נתן בה. לרבי יהודה - לרבי יוחנן שלשיטת רבי יהודה היא בחזקת בתולה, ישאנה אפילו מעיד בה ולא פדה, שהרי אין צריך כלל לעדותו (ולפי רבה שטעמו של רבי יהודה שלא היא חוטא נשכר - אפילו פדה ומעיד בה לא ישאנה).